

Een Kindergebed

door

JOSINE.

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

EEN KINDERGEBED

EEN WAAR VERHAAL

DOOR

JOSINE

·MET VIER ILLUSTRATIES IN DEN TEKST

VIJFDE DRUK

· NIJKERK — G. F. CALLENBACH

Op een tuinbank onder een met wilden wingerd begroeide veranda stond een vogelkooi: niet akelig klein, waarin een vogeltje ternauwernood van het eet- naar 't drinkbakje heen en weer zou kunnen wippen zonder zich aan de tralies te bezeeren; neen, maar een mooie, groote kooi, een paleis in 't rijk der vogelkooien.

De twee kanaries, die er in woonden, hadden het goed. Ze hadden ruimte in overvloed; ja zooveel, dat ze veilig heen en weer konden fladderen zonder zich te stooten; ook stond er een boom in het midden, met allerlei takken, die het vermogen bezat bij de minste aanraking rond te draaien en daarom veel bekoorlijks voor de vogels had. Ook was er een groote zaadbak, die altijd goed met eten was gevuld, en een fontein met helder water, terwijl op den grond der kooi fijn zand was gestrooid. Het

aardigst van alles schenen zij wel het uitbouwsel te vinden, dat als badkamer dienst deed en waarin zij zoo jolig en lustig konden

rondspartelen. Zoo nu en dan werd er tusschen de tralies nogal eens een kleine verrassing gevonden in den vorm van een klontje suiker of een frisch slablaadje, dat zij zich best lieten smaken.

De vogels waren dan ook altijd heel tevreden geweest; in een kooi geboren, wisten zij niet, hoe prettig het was vrij rond te vliegen zooals de anderen en hun lied had steeds lustig onder de wingerdranken geklonken; maar op den dag waarvan ons verhaaltje spreekt, scheen er iets niet in den haak te zijn; tenminste een der vogels zat op het stokje in den hoek heel bedrukt te kijken, en scheen volstrekt geen lust te hebben om aan de uitnoodiging van zijn vrouwtje gehoor te geven en met haar van den draaienden boom te genieten.

't Gebeurde anders heel dikwijls, dat mevrouw Piet zich op een der takken neerzette en zich dan heel lui en gemakkelijk liet ronddraaien door de beweging, die het heen- en weer-vliegen van haar echtgenoot veroorzaakte. Maar heden moest ze zich wel alleen vermaken en beantwoordde heer Piet haar eenvoudig getsjilp in 't geheel niet. 't Verveelde haar natuurlijk niet weinig en ze begreep volstrekt niet, waarom hij zoo in elkaar zat gedoken en zoo treurig naar de blauwe lucht

keek. De nieuwsgierige zonnestraal, die zoo nu en dan door de wingerdranken heen kwam gluren, begreep er ook niets van, want hij was gewoon, zoodra hij zijn vroolijken Piet in de guitige oogjes keek, een lustig lied ten antwoord te krijgen. De oorzaak van Piets droefheid was, dat hij een gesprek had afge-
luisterd tusschen twee babbelzieke zwaluwen, die een nest in den wingerd hadden en samen de heerlijkheid en het genot van een vrij leven hadden bepraat. Mevrouw Piet had van dat gesprek niets gehoord en daarom begreep ze volstrekt niet, waarom haar echtvriend zoo stuursch voor zich zat te kijken.

„Piet, Piet, waarom zing je niet?” riep zij.

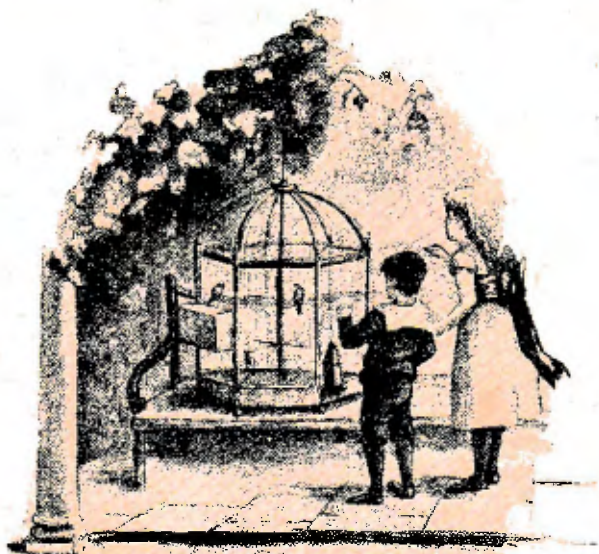
Geen antwoord. „Piet, Pie . . . . t, waarom eet je niet?” vroeg ze wederom, want juist had men daar straks een lekker stukje vijg tusschen de tralies gestoken. Weer geen antwoord.

Ze schikte zich nu maar in haar lot, draaide alleen in 't rond, dook in het bad, waarin ze hare glanzende vleugels nat maakte en het water om zich heen deed spatten, om daarna

in 't warme zand te krielen, te schuiven en te genieten, en zich eindelijk te verzadigen aan het witte en zwarte zaad, dat ze door haar overmoedig gepik in het rond strooide.

Juist wilde ze gaan uitrusten, toen een paar heldere kinderstemmen haar voornemen verijdelden en haar onrustig heen en weer deden springen. Neen, nu was er van rust geen sprake! Ze kende de beide kinderen des huizes, Line en Willie, heel goed, want ze kwamen dikwijls een bezoek aan haar kooi brengen en met een mengeling van hoop en vrees zag ze de kleintjes naderen. Vogels zijn slimme diertjes en merken al heel gauw van wien ze goed en van wien ze kwaad hebben te wachten. Piet wist dan ook best, dat het raadzaam was, niet te dicht in Willie's buurt te komen. Nu moet men echter niet denken, dat de zesjarige jongen de vogels ooit kwaad deed — o neen, daarvoor hield hij te veel van Piet en Pat, zooals de kanaries door de kinderen waren gedoopt; maar . . . 't was zoo verleidelijk even een vinger door de tralies te steken en eens te voelen, hoe zacht de veertjes wel

waren. Piet gedoogde een enkele maal, dat de kleine vinger zachtkens er over heengleed, doch Pat week altijd angstig zoo ver mogelijk

weg en pikte zenuwachtig naar den vinger als die al te na mocht komen. Line daarentegen was steeds welkom, want nooit kwam het vriendelijke tienjarige meisje zonder eenige extra lekkere zaadkorrels mee te brengen en

zonder eenigen schroom namen haar gevederde vrienden ze uit haar hand aan.

Maar vandaag was Piet uit zijn humeur; hij duldde dus niet, dat Willie hem over den rug streek en trok zich in den meest afgelegen hoek der kooi terug, zich zelfs niet verwaardigende den zaadkorrel, dien Line hem voorhield, aan te nemen, waardoor hij zich zelf natuurlijk 't meest fopte. Pat beijverde zich om den slechten indruk, dien de stugheid van Piet moest maken, weg te nemen; ze sprong lustig rond, wipte op den boom zoodat die vroolijk draaide, zong zoo goed ze kon en nam elk zaadje dankbaar aan, zoodat ze nu zelf de hoeveelheid, voor beide bestemd, alleen kreeg.

„Zou Piet ziek zijn, Willie?” vraagde Line en ze keek bezorgd naar den in zijn veeren gedoken vogel.

„Ik zal eens voelen, of hij het ook koud heeft,” antwoordde Willie, die er aan dacht, hoe hij zelf had liggen rillen, toen hij eenigen tijd geleden zoo'n koorts had gehad. Te gelijker tijd draaide hij het deurtje open en wilde zijn

hand er door steken, maar werd daarin verhinderd door Line, die hem terugtrok en 't haastig weer sloot.

„Niet doen, Will!” riep ze, „begrijp eens, dat er een uitvloog en nog wel nu vader uit is. Ik zou geen raad weten. Je weet, dat we hebben beloofd goed op Piet en Pat te letten, totdat vader en moeder straks thuis komen.”

„Als Piet maar niet dood gaat!” zuchtte Willie, die den vogel nog niet met rust liet en hem steeds volgde, totdat het hem gelukte Piets staart te pakken, die bepaald heel koud was!

„Hij heeft de koorts, Line!” beweerde hij deftig.

„Och kom!” zei Line, „daar is zijn pols niet en al kon je hem bij zijn poot pakken, dan zou jij nog niet kunnen weten, of hij koorts had. Laat hem nu met rust, Willie, je maakt hem bang,” vervolgde ze, toen zij zag, dat Piet schuw en angstig rondvloog en eindelijk vermoeid en verontwaardigd een veilige plaats in den draaienden boom vond, waar hij van de vermoeienissen ging uitrusten. „Kom, ga nu mee naar binnen,” en Line troonde haar

broertje mee, die nog steeds aan het deurtje draaide en met moeite van de kooi afscheid nam.

De beide kinderen traden de tuinkamer binnen; een ruim vertrek, dat geheel voor hun gebruik was ingericht. Een groote verzameling keurige prenten hing aan den muur en in een der hoeken was eene talrijke poppenfamilie te vinden, de trots van Line en 't voorwerp van haar bijzondere zorg. 's Morgens werden ze behoorlijk gewasschen, meer tot bevordering van de reinheid, dan tot verlevendiging van hun blos, en zoo kwam het, dat de heele familie verontrustend bleeke aangezichten vertoonde. Maar dat kon Line niet schelen, en na ze flink geboend te hebben, moesten ze netjes aan de lage poppentafel gaan zitten, kregen borden voor zich en nuttigden dan heel gehoorzaam hun denkbeeldig ontbijt, waarna de jongsten van het geslacht hun schoolwerk moesten maken en heel geduldig met hun groote, glazen oogen in de boeken staarden, terwijl de moeder van het gezelschap, prachtig uitgedost, was uitgegaan en onder Lines geleide boodschappen deed of visites maakte.

Kwam ze dan thuis, dan gebeurde het wel eens, dat er sommige poppen in onmacht waren gevallen of half van hun stoel gegleden, wat in hooge mate Lines verontwaardiging gaande maakte, die haar over hare luiheid onder handen nam en de schuldigste, een, die op den grond in slaap was gevallen, een ernstige kastijding toediende en in een hoek verbande, totdat ze zelve medelijden zou krijgen met het onschuldige poppegezicht, dat niettegenstaande de zwaarste straffen, altijd even vriendelijk bleef glimlachen. Vóórdat het uurtje van gehoorzaamheid had geslagen werd de familie twee aan twee in den poppenwagen geladen en bij gunstig weder eens den tuin rond en bij slecht weer de speelkamer op en neer gereden, en dan, omdat ze er zoo erg slaperig uitzagen, in het groote ledikant gestopt, waar ze allen heel gehoorzaam de oogleden sloten.

Line had al heel wat plezier van de poppen gehad en menig prettig uurtje met ze doorgebracht; maar soms waren ze toch ook een reden van verdriet, niet omdat ze stout of ongehoorzaam waren, of een zich een enkele

maal zoo goed had verstopt, dat ze langen tijd wanhopig moest zoeken, totdat ze eindelijk uit een hoek der kast, ja, zelfs eens uit het rozenperk achter in den tuin, doodsbleek en bemodderd was te voorschijn gehaald, zoodat ze toen een halve week bij den speelgoedman had moeten logeeren, om weer op krachten te komen en haar blos terug te krijgen — neen, het ergste was, dat ze zich met de poppen niet zoo lang mocht bezig houden, als ze wel zou hebben gewenscht.

Line moest leeren zooals alle kinderen; ze moest leeren netjes te schrijven, goed te lezen en vlug te rekenen en als 's morgens haar moeder met den onderwijzer, die de kinderen aan huis les gaf, in de deur verscheen en ze meesters brilleglazen zag blinken, kon ze niet zonder een zucht afscheid van haar lievelingen nemen. Dan wilden de sommen niet altijd vlotten en raakte ze soms den tel kwijt, als ze meende, dat de poppen nu zeker aan het kibbelen waren, wat haar zoo in de war bracht, dat de krampachtig vastgehouden pen een zwarten traan op haar schrift weende, die

meester erg boos maakte en aan Willie een langgerekt „O!” ontlokte.

Nu, Will was ook niet altijd even oplettend; de vliegen, die om zijn hoofd suisden en soms zoo brutaal waren, om op meesters voorhoofd een wandeling te doen; de vogels in den tuin en de kanaries in de kooi boezemden hem dikwijls meer belangstelling in dan de kromme en scheeve letters, die zijn dikke vingertjes met een akelig gekras op de lei schreven.

Heden morgen waren de beide kinderen alleen; hunne ouders waren uit en zouden eerst over een paar uren thuis komen. Line had beloofd heel zoet te zijn, ook goed op Willie te passen en te zorgen, dat de taak, die meester hun had opgegeven, heelemaal klaar zou zijn, als moeder terugkwam. Ze werkte hard; haar neusje raakte bijna aan het schrijfboek, waarin meester een tekst met mooie, ronde letters had geschreven, en die ze met alle mogelijke inspanning nateekende.

Reeds eenige keeren stond het daar: „*Al wat gij den Vader bidden zult in Mijnen naam,*

dat zat Hij u geven," en ze schreef het nog eens en wederom.

„Ik wou, dat ik maar klaar was met die nare sommen," zuchtte Willie, „ze willen niet uitkomen," en hij prikte gaatjes in het papier en trachtte een vogel te teekenen op den rand van het schrift, maar het was niet meer dan een scheeve driehoek op twee rechte schrappen, die als pooten moest dienst doen.

„Meester zal boos zijn, als je zoo op je schrift knoeit," sprak Line.

„Ik knoei niet!" riep Willie verontwaardigd, „ik teeken; ik teeken Piet uit!"

Nu moest Line toch ook even kijken, maar ze kon het niet helpen; ze vond, dat die tekening niet op Piet geleek, hetgeen Willie wel een weinig teleurstelde, die wat trotsch op zijn driehoek was.

„Ik schei uit met rekenen!" riep hij, doch hij bleef zitten en keek eens schuin naar Line, om te zien welk een gezicht zij zette: de kleine deugniet wist wel, dat er van dien kant niet veel kans op aanmoediging was, maar hij hoopte het toch.

„Ik schei werkelijk uit, Line.”

„Je bent niets lief vandaag, Willie; je hebt moeder beloofd zoet te zijn en de sommen af te maken; dan moet je het ook doen, — want, als je iets belooft, dan moet je het doen ook.”

„'t Gaat niet vandaag en ik moet nog eens naar Piet gaan kijken. Ik hoor hem schreeuwen; hoor maar!”

„Ik hoor niets,” zei Line en ze schreef door: „Al wat gij den Vader bidden zult in Mijnen naam . . .” toen hield zij op en keek haar broertje aan.

„Willie, weet je hoe het komt, dat je vandaag die sommen niet kunt?” en zonder Will's antwoord af te wachten, die haar met groote oogen aanstaarde, vervolgde ze: „'t is omdat je van morgen je gebedje zoo haastig hebt opgezegd; nu heeft de Heer het zeker niet gehoord, en helpt Hij je niet bij het maken van de sommen!”

Willie's oogen werden nog grooter, maar hij zei niets.

„Ja, 't is zoo, Willie, ik weet het. Als je

goed hadt gebeden, zou de Heer je hebben geholpen; luister maar," en ze las: „Al wat gij den Vader bidden zult in Mijnen naam, dat zal Hij u geven." „Zie je nu wel!"

„Ja," sprak de knaap en hij keek erg bedrukt.

„Weet je wat," zei Line, „als je nu nog eens *goed* badt, zou het zeker helpen."

„Nu, doe het dan," drong ze aan, toen ze zag, dat haar broertje haar hulpeloos bleef aankijken, „bid dan nu."

Toen vouwde hij zijn kleine handjes, kneep zijn oogen dicht en sprak:

„Heer, zegen deze spijs en drank, Amen!"

Line keek hem ontsteld aan.

„Neen, dát moet je niet bidden," riep Line uit, „dat moet je straks opzeggen bij je boterham; nu moet je dat andere gebedje opzeggen, dat moeder ons heeft geleerd, als wij 's morgens opstaan."

Willie gehoorzaamde, maar toen hij halverwegen was gekomen, hield hij op, keek Line aan en vroeg „hoe 't verder was."

Zonder echter antwoord af te wachten, vloog hij naar de tuindeur, omdat hij Piet hoorde

tsjilpen, die zeker pijn in zijn poot of de koorts had.

„Foei, stoute jongen,” riep Line verontwaardigd uit, „je zegt niet eens „Amen”, nu is de Heer bedroefd, en nu helpt Hij je niet aan je som.”

Willie kreeg een kleur, en als een arme zondaar kwam hij tot Line terug, die medelijden met hem kreeg, toen ze zijn berouwvol gezichtje zag, en zich verplicht voelde hem te hulp te komen. Daarom sprak ze met veel deftigheid:

„Nu zal ik doen, zooals moeder doet, wanneer zij met je bidt. En nu moet je op je knieën gaan liggen, je handen samenvouwen op mijn schoot en je gebedje goed opzeggen en beloven, dat je een zoete jongen zult zijn.” Line voelde al het gewichtige van haar taak. Ze keek heel ernstig, toen Willie gehoorzaam bij haar neerknielde; ze zat rechtop in haar stoel en hield zijn handjes vast, juist zooals moeder dat gewoonlijk deed en bad met hem de woorden, die haar moeder hun had geleerd.

Toen ze aan 't eind van het gebedje waren gekomen en beiden „Amen” hadden gezegd,

knikte het meisje goedkeurend: „Probeer het nu nog eens en zie dan eens of het niet gaat.” Willie deed nu zijn uiterste best; hij wist, dat hij den Heer verdriet had gedaan en wilde nu zijn berouw toonen; de cijfers kwamen recht onder elkaar, hij telde op zijn kleine vingers, rekende, telde opnieuw en zie . . . de som kwam uit.

„O Line, de som is klaar, 't komt uit!” juichte hij.

„Zie je wel!” riep Line triomfantelijk, „dat komt door je gebed,” en ze schreef voor de laatste maal: „Al wat gij den Vader bidden zult in Mijnen naam, dat zal Hij u geven.”

„Ik ben ook klaar!” riep ze, „nu mogen wé in den tuin. Kom!” en ze wipte naar buiten, gevolgd door Willie. Stoeiend liepen ze op het grint, dat kraakte, spatte, en waarvan menig steentje op het bloemperk terecht kwam, de teere keikjes kwetsend. Ze holden verder, genietend van hun vrijheid, juichend en jubelend — elkaar pakkend, duwend den heelen tuin door; toen weer terug en met enkele sprongen bij de vogelkooi.

„O Line, Line, *waar* is Piet?” schreeuwde Willie en beiden staarden ontzet naar de kooi, waarvan 't deurtje openstond en waarin Pat alleen rondvloog met angstig gepiep.

„Gauw, gauw het deurtje dicht, anders gaat Pat ook nog weg,” en Line deed het snel dicht. „Waar kan Piet zijn gebleven?”

„Ik hoor hem, hoor!” riep Willie en het luide gezang van den kanariëvogel, dat ze door al hun gestoei en gejuich niet hadden opgemerkt, klonk vroolijk in hun oor.

„Hij zit in den boom, in den pereboom, Willie, hoor maar! 't Komt uit het groen. Zie jij hem zitten?”

„Neen; maar kom mee, we zullen eens kijken,” en beide kinderen slopen naar den boom, doch niet zacht genoeg of de vogel merkte het en wipte een paar takjes hooger. Nu zagen ze hem duidelijk: het felle goudgeel schitterde in het zonnelicht tusschen het groen, waarop helle lichtstrepen dansten.

„Och, hoe hoog!” zuchtte Line, „we zullen hem nooit kunnen pakken.” „Wil ik het eens probeeren?” vraagde Willie. „O neen, neen,

want dan val je en dan ben je dood. Wat zullen we doen? Ach, Willie, wat zal vader verdriet hebben, als hij hoort, dat Piet weg is."

"Ik kan het toch niet helpen," zuchtte Willie, doch zijn stem klonk niet heel vast; een klein hamertje klopte daarbinnen. Als hij maar niet aan het deurtje had gedraaid! Zou hij het wel goed hebben gesloten?

"We zullen Antje vragen, of ze haar best wil doen, hem te vangen. Roep haar eens gauw!" zei Line en de knaap haastte zich de meid te roepen.

Antje kwam, en toen ze hoorde, wat er gaande was en een weinig had geknord, omdat ze niet beter op den vogel hadden gepast en zeker met 't deurtje hadden gespeeld, besloot ze toch hen zooveel mogelijk te helpen, om het beestje terug te krijgen. Een kleine ladder werd tegen den boom geplaatst en hoewel Antje niet jong meer was, maar tamelijk dik en stijf, klom ze, zoo vlug haar stramme beenen dit toelieten, de sporten op en trachtte den vogel te grijpen.

Maar Piet had de vrijheid te lief en wipte

hooger, tot verdriet van Line, terwijl Willie zich groot wilde houden en telkens verzekerde, dat hij het niet kon helpen en dat hij hem

zelf wel zou vangen. Maar dat was zoo gemakkelijk niet. Antje kon er niet meer bij; in den boom klimmen veroorloofde noch haar

omvang noch haar waardigheid en de vogel had blijkbaar plezier in haar ónmacht, welke hij bezong in zuivere trillers.

„Nu zingt zoo'n beest er nog vroolijk op los,” zei ze verontwaardigd en deed nogmaals haar best om het diertje te pakken, doch met geen ander gevolg dan dat Piet meende zich in grooter veiligheid te moeten stellen door naar een hooger tak te verhuizen.

„Ik zal hem naar beneden jagen; als hij op den grond komt vangt hem dan,” riep ze den kinderen toe, en ze schudde den boom onder een hevig „ksss, ksss.” maar weer was Piet slimmer dan Antje en vloog meer en meer buiten haar bereik.

„'t Geeft niets,” zuchtte ze, daalde neer van haar hooge plaats en wischte haar warme voorhoofd af, „'t is een zet, hoor! Nu, je kunt je wel uit je hoofd stellen, dat hij ooit weer terugkomt,” bromde ze, „straks komt er een poes en eet hem op, en dan is het je eigen schuld”

„O Antje!” snikte Line en Willie keek nu toch minder onverschillig en zocht naar de

verschrikkelijke poes, die zeker zoo goed was verscholen, dat alleen Antje haar kon zien.

Al de pogingen, die Antje nog in het werk stelde, om Piet te vangen, waren tevergeefs. „Is dat een getob!” riep ze boos, nadat ze, toen Piet op den muur was gevlogen, verjaagd door het schudden aan den boom, de ladder daartegen plaatste en die nogmaals beklom. „’t Is wat moois, je maakt je doodmoe en ’t helpt niets.”

’t Was waar; want nauwelijks had ze een sport beklommen of wip, daar vloog Piet terug naar den boom en liet Antje brommen bij den tuinmuur. Hijgend kwam ze naar beneden en keek boos naar de kleinen, maar toen ze die bedroefde gezichten zag, kreeg ze toch weer een weinig medelijden en trachtte nog iets te bedenken, om den vogel te vangen.

Na eenige oogenblikken zei ze:

„Weet je, wat we zullen doen, kinderen? We zullen een kooitje bij den boom zetten; daarin leggen we dan zaad en een klontje suiker en laten het deurtje open. Als Piet het ziet, komt hij er misschien uit zich zelf wel in.”

„Ja, ja,” riep Line en ze liep in huis om een kooi te halen.

Spoedig kwam ze met een aardig kooitje terug, strooide vele heerlijke zaadjes en suiker op den bodem en zette het zoodanig, dat Piet het nu zeker moest zien.

„En nu naar binnen, kinderen, anders durft hij niet naar beneden komen.”

Antje duwde de kleinen in huis, vermaande hen nu kalm af te wachten, wat Piet zou doen, en ging zelf weer aan haar werk. Line en Willie tuurden nu in angstige spanning naar buiten; al hun vroolijkheid was verdwenen.

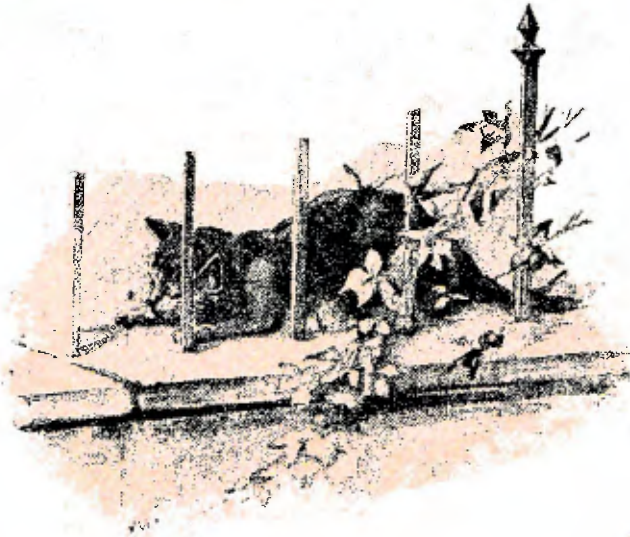
Piet daarentegen zong het hoogste lied boven in den pereboom. 't Was een heerlijk orgelen en fluiten, een welbehaaglijk uitslaan der vleugels, een levendig pikken in de takjes en bladeren — een uiting van genot, zooals Piet nog nooit had gesmaakt. Nu was zijn wensch vervuld; hij kon ver vliegen; als hij wilde, kon hij het hoogste takje bereiken! Geen wonder, dat hij juichte en jubelde en in het geheel niet luisterde naar het bange geroep van zijn vrouwtje, dat tegen de tralies vloog

en in groote onrust over het lot van haar vroegeren metgezel hem angstige kreten toezond.

De zwaluwen hadden gelijk: het was heerlijk om vrij te zijn, de vleugels te kunnen uitslaan zonder zich te stooten tegen de ijzeren tralies, niet naar binnen te worden gehaald of buiten te worden gezet, wanneer het anderen behaagde, maar te vliegen zoover men wilde en wanneer men verkoos, te zingen op een hoogen tak, waar al de andere vogels het zouden hooren en najverig zouden zijn op den zanger!

Of de zwakke vlerkjes het zoover konden brengen, daaraan dacht hij niet; — of de teere pootjes en 't zachte kopje zich niet zouden wonden aan steen of doorn, dat kwam niet in hem op — en het gevaar van in de maag van een kat te verdwijnen? neen, dat zag hij niet . . . of . . . misschien — ja, waarom wordt Piets gezang minder lustig? 't Is alsof de trillers, de lang aangehouden trillers, steeds korter van duur worden — alsof de klank minder helder is. Ja, 't klinkt bepaald eenigszins heesch. Zou hij luisteren naar Pats klaag-

gezag? Of heeft hij misschien twee groene, loerende oogen gezien en den sluipenden gang van kleine, fluweelen pooten op den tuinmuur bespeurd? . . . . .

Ondertusschen zaten Line en Willie steeds treurig bij elkaar.

Lina dacht en haar hart klopte bang: „Wat zal vader bedroefd zijn: hij houdt zooveel van Piet en we beloofden zoo goed op hem te

passen. Als Willie maar niet aan het deurtje had geraakt." Maar ze zei niets.

En Willie peinsde: „Ik heb het toch goed gesloten, 't kan daardoor niet zijn gekomen — maar ik wou toch wel, dat ik er niet mee had gespeeld." Doch hij zeide ook niets en hield zijn treurige oogen strak op het lokkende kooitje gevestigd; maar Piet kwam er niet in.

Ze wachtten: het eene oogenblik na het andere verliep, de wijzers van de klok schiedden onbarmhartig en gelijkmatig op het uur af, waarop de ouders zouden terugkomen, de schrijfboeken lagen nog op de tafel, de poppen waren even stil en treurig als hun meesteres en de vliegen gonsden en tikten tegen de ruiten, alsof 't haar in het geheel niets kon schelen en alsof ze niet van plan waren haar spel er door te laten bederven.

Line staarde voortdurend naar het deurtje van de kooi en naar Piet, geen enkele beweging van den vogel ontsnapte haar.

Haar hoop, dat hij in 't kooitje zou komen, verminderde elk oogenblik; het stond er nu reeds zoo lang, maar Piet scheen geen plan

te hebben om den boom te verlaten. Line gaf den moed op en schreide.

Ze bleven nog wachten.

Opeens wischte het meisje hare tranen af en een blijde glans kwam in hare oogen.

„Willie,” sprak ze en de jongen staarde haar vragend aan.

„Nu, wat is er?”

„Weet je nog wat ik daar straks zoo dikwijls in het schrift heb geschreven?”

„Neen,” zei Willie, die vergeetachtig was en bij wien veel het eene oor in en het andere weer uitging. En Line vervolgde, terwijl er eenige verontwaardiging in hare stem klonk:

„Hé, weet je het nu al niet meer! 't Was: „Al wat gij den Vader bidden zult in Mijnen naam, dat zal Hij u geven.”

„O ja, dat is waar,” zei Willie.

„Wel, laten we dan aan den Heer vragen, of Piet terug mag komen. Laten we er om bidden, dan komt hij zeker!” 't Klonk zoo ernstig, zoo vertrouwend uit den kindermond, en het had uitwerking op den kleinen jongen. Hij vouwde zijn handjes en zei: „Ja, Line,

willen we?" En ze knielden beiden neder. Willie boog zijn hoofdje en kneep zijn oogen toe, maar Line hief ze naar boven en vraagde eenvoudig, doch vol vertrouwen: „Lieve Heer Jezus, wil U ons vergeven, dat we niet goed op Piet hebben gepast en wil U maken, dat hij weer terugkomt?"

Ze waren nu vol moed en wachtten verder, wat er zou gebeuren, terwijl nu en dan Line's lippen zachtjes herhaalden: „Lieve Heer Jezus, wil U maken, dat Piet weer terugkomt?"

Ze wachtten steeds, turende naar de kooi. „Hij komt niet," fluisterde Willie, die weer begon te twijfelen. Maar Line keek hem met stralende oogen aan en zei overtuigd: „Jawel, wacht maar! Piet zal komen, we hebben het immers gebeden!"

Nauwelijks waren de woorden gesproken of ze greep Willie bij de hand, fluisterde „ssst" en staarde naar den boom in groote spanning. Piet zat niet meer op den bovensten tak; hij vloog opeens aanmerkelijk lager — de kinderen durfden nauwelijks ademen. Nu zou hij in de kooi komen: vol angstige verwachting staren

ze naar het deurtje . . . . hij komt . . . . neen — hij verwijdert zich er van en zit op den tuina muur. Line's hart klopt angstig . . . . al verder en verder fladdert de vogel, dan zit hij even hier, dan daar — de kooi blijft ledig!

De afstand tusschen Piet en 't kooitje wordt steeds grooter; de vogel vindt geen rust; weer spreidt hij de vleugels uit, weer vliegt hij . . . . hij vliegt . . . . en zit opeens midden in de kamer, waar zoo even de kinderen neerknielden om te bidden. Hij is gekomen door het open venster en hij zit stil op den grond!

Willie durft zich niet te bewegen; voorzichtig, langzaam, heel zacht gaat Line op den vogel toe; hij is niet erg schuw,, hij is moe en laat zich door de kleine handen grijpen, en terwijl Line hem zachtjes tusschen de beide handjes houdt, kijkt ze haar broertje met stralende oogen aan en kan alleen maar zeggen:

„O Willie, Willie!”

En de kleine jongen juicht en roept: „O Line, de Heer Jezus heeft hem bij de vleugeltjes genomen en midden in de kamer gezet!”

